

4. IN MEMORIAM HARM VONK, EEN PERSOONLIJKE HERINNERING

Het is al weer vele maanden geleden, dat op een zaterdagmorgen de overlijdenskaart van Harm Vonk bij mij op de deurmat lag en ik niet kon bevatten, dat Harm echt dood was. Dat was ook niet te begrijpen. Plotseling in één keer, in de kracht van zijn leven, zoals dat heet. Ja, en welk een kracht. Want zo kenden wij Harm: iemand met veel kracht in de goede zin van het woord. Hij was altijd echt aanwezig, als je bij hem was.

Ik heb Harm op Schiermonnikoog leren kennen, toen wij onze kansen op goede vangsten ook daar eens gingen uitproberen. Hij zat toen bij Theun Talsma op de Kooiboerderij uit te blazen van "de grote slag van zijn leven": duizenden Goudhaantjes in de eendenkooi. Hoe vaak zou hij daarover nog vertellen? Over al die netten vol; hij vertelde dat met spanning en met glimmende ogen. Zo was Harm. Sinds dat jaar zijn we ieder jaar in oktober samen op Schiermonnikoog geweest. Harm in de eendenkooi en wij in de Kobbeduinen. De contacten waren heel intens. Je besprak de kansen op goede vangsten, Harm had de weerberichten van de luchtmachtbasis in Twente, en iedereen wist hoe het morgen zou gaan, maar het was altijd anders. Maar ook dan wisten we weer te vertellen, hoe het kwam dat het anders was. Want mensen als Harm -en wij niet anders- moesten altijd aan de gang blijven hoe het moest.

We discussieerden over van alles en nog wat, van de jacht tot aan kruisraketten toe. Over het eerste waren we het snel eens en over het tweede absoluut niet. Ondertussen bleven we naar de lucht kijken of de Koperwieken al binnen kwamen. We probeerden elkaar af te troeven met aantallen en speciale soorten. Als we elkaar op de dag of 's avonds zagen, was de eerste vraag: "Hoeveel heb je er al gevangen?". En als Harm er niet zoveel had als wij, dan probeerde hij toch met aparte soorten ons de loef af te steken. Dan ging het om Tagai-boomkruipers, Bladkoninkjes, Klapeksters, Pallas' Boszangers, Appelvinken en Beflijsters. Maar Harm was het meest trots op zijn Geelbrauwgors, die hij in een zakje met een groot gat erin kwam laten zien en waarvan niemand wist, wat het nu echt was. Wij hebben toen maar een enkel diarolletje leeggeschoten op die rare gors. Wat was hij er trots op!

Afgelopen oktober zijn wij weer naar Schiermonnikoog gegaan om in de Kobbeduinen te ringen. Harm was er niet meer bij. Wij hadden hem met alle andere mensen, waarmee Harm iets van doen had, maanden daarvoor gecremeerd en afscheid van hem genomen. Zijn as is daarna boven de Waddenzee op een prachtige zonnige dag uitgestrooid. In die oktoberweek van 1985 vingen we onnoemelijk veel vogels en hele leuke soorten. En iedere keer zeiden we: "Wat is het jammer, dat Harm zo'n goed jaar niet meer meemaakt". Wat hadden we dat graag met hem samen beleefd. De mensen op Schier, die Harm hadden gekend, praatten in die oktoberweek veel met elkaar over Harm. Ze zochten steun bij elkaar in hun gemis en bij hun herinneringen.

In de eendenkooi werd het werk van Harm voortgezet. Wil Gerritse zette zijn netten daar op en Holmer Vonk hielp Wil in de kooi en ons in de Kobbeduinen. En we hebben steeds weer over Harm gepraat, met Theun, Margot, Gerda, Holmer, Janny, Jan, Ardie, Marijke en Wil. Hij was onze vriend op Schiermonnikoog; hij was een Grote Lijster, zoals Luit op zijn crematie zei.

Jan van der Straaten

Hoewel al eerder een In Memoriam verscheen, geven we de heer Van der Straaten gelegenheid ook met U deze herinneringen te delen. (Redactie).